

Sygn. akt I ACa 895/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Tomasz Ślęzak (spr.)
Sędziowie :	SA Roman Sugier SA Anna Bohdziewicz
Protokolant :	Barbara Białożył

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2018 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji (...) Spółki Akcyjnej w S.

przeciwko A. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt I C 627/16,

- 1) oddala apelację;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Anna Bohdziewicz	SSA Tomasz Ślęzak	SSA Roman Sugier

I A Ca 895/17

UZASADNIENIE

Powódka Agencja (...) Spółka Akcyjna w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. C. (wcześniej wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym): kwoty 103 709, 97 zł. z ustawowymi odsetkami od 12 listopada 2008 roku

do 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku; kwoty 32 346, 89 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu; kwoty 3600 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu; odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 34 070 zł od dnia wniesienia pozwu i kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka podała, że na skutek popełnienia przez pozwanego czynu z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k., w związku z art. 65§ 1 k.k., za który został skazany prawomocnym wyrokiem karnym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt V K 3/14, powódce wyrządzona została szkoda, której naprawienia w części nie objętej tym wyrokiem karnym dochodzi w niniejszej sprawie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 12 kwietnia 2016 roku powództwo zostało w całości uwzględnione.

W zarzutach od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości.

Pozwany zakwestionował istnienie zobowiązania i jego wysokość, nie zgodził się z tym, że jego odpowiedzialność została potwierdzona wyrokiem karnym skazującym, zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. albowiem jego zdaniem ustalenia sądu karnego klóćą się z twierdzeniami uzasadnienia pozwu, gdyż pozwany został zobowiązany do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz powódki, a pozostałą część powinni naprawić pozostali współoskarżeni w sprawie. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia wszelkich roszczeń dochodzonych pozvem, gdyż upłynął już trzyletni termin ich dochodzenia zgodnie z treścią artykuł 118 k.c. oraz art. 297 zdanie pierwsze k.s.h. Zarzucił przy tym przedwczesność dochodzonego roszczenia, albowiem według niego powódka powinna skierować swoje roszczenie w trybie art. 299 k.s.h., a pozwany mógłby podnosić wówczas zarzuty opisane w tym przepisie. W ocenie pozwanego powódka nie wykazała podstaw jego odpowiedzialności deliktowej, nigdy też nie był wzywany do zapłaty należności wynikającej z pozwu. Na wypadek uwzględnienia powództwa, wniósł pozwany o rozłożenie należności głównej na raty w wysokości po 200 zł miesięcznie.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 12 kwietnia 2016 r. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki 1 800 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 28 lutego 2007 roku powódka zawarła z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., reprezentowaną przez prezesa zarządu - pozwanego A. C., umowę o udzielenie poręczenia numer (...), na mocy której udzieliła poręczenia spłaty kredytu obrotowego nieodnawialnego w wysokości 300 000 zł udzielonego przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną Oddział 2 w K. na podstawie umowy numer (...) z dnia 23 lutego 2007 roku. Poręczenie obejmowało zobowiązanie spółki (...) wynikające z umowy kredytowej w wysokości 40% aktualnych zobowiązań z tytułu kredytu objętego poręczeniem, w przypadku gdyby spółka (...) nie wykonała zobowiązania w oznaczonym terminie wynikającym z umowy kredytowej. Jako zabezpieczenie zobowiązania wynikającego z wyżej wymienionej umowy poręczenia spółka (...) złożyła u powódki weksel in blanco. W związku z niespłaceniem przez spółkę (...) części kredytu (...) Bank (...) SA pismem z dnia 17 września 2007 roku wypowiedziała spółce (...) umowę kredytu, o czym zawiadomiła powódkę. Następnie w dniu 3 lipca 2008 roku bank skierował do powódki wniosek o zapłatę roszczenia z tytułu poręczenia w kwocie 138 279, 97 zł. Z kolei pismem z dnia 14 sierpnia 2008 roku powódka wezwała spółkę (...) do zapłaty wymienionej kwoty. Ponieważ spółka (...) należności nie zapłaciła, powódka wypełniła złożony przez nią weksel na kwotę odpowiadającą jej zadłużeniu, to jest na kwotę 138 279, 97 zł. i pismem z dnia 9 września 2008 roku wezwała spółkę do jego wykupu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 19 września 2008 roku. Ponieważ spółka (...) weksla nie wykupiła, pozvem z dnia 5 listopada 2008 roku powódka wystąpiła do Sądu Okręgowego w Katowicach, domagając się zasądzenia od spółki (...) kwoty 138 279, 97 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu. Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 listopada 2008 roku, sygnatura akt XIV GNC 304/08/14, Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od (...) sp. z o.o. w Z. na rzecz powódki kwotę 138 279, 97 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2008 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5446 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nakaz zapłaty z odpisem pozwu i z pouczeniem został doręczony spółce

(...) w dniu 25 listopada 2008 roku i odebrany przez pozwanego A. C.. Na podstawie tego nakazu zapłaty powódka wszczęła przeciwko spółce (...) postępowanie egzekucyjne, które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zabrze J. M. pod sygnaturą III Km 98/09. Postanowieniem komornika z dnia 20 sierpnia 2009 roku postępowanie to zostało umorzone, albowiem Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2009 roku, sygn. akt XII GU 75/08, ogłosił upadłość dłużnika (...) sp. z o.o. siedzibą w Z. obejmującą likwidację majątku.

Pozwany A. C. prawomocnym wyrokiem karnym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2014 roku, sygn. akt V K 3/14, został uznany za winnego m.in. tego, że w lutym 2007 roku w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. F. oraz W. B., doprowadzili (...) Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 300 000 zł, to jest mieniem znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do prawdziwości przedłożonych dokumentów przy zawieraniu umowy kredytowej dla firmy (...), zamiaru spłaty kredytu i celu jego przeznaczenia, w ten sposób, że zawierając umowę kredytową numer (...), przedłożyli nierzetelny dokument mający istotne znaczenie dla uzyskania kredytu w postaci umowy przeniesienia własności pojazdu (przewłaszczenia) samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jako poręczenie kredytu w wysokości 300 000 zł dla firmy (...) sp. z o.o., wiedząc, że ten samochód był w stanie uszkodzenia, był niesprawny, nie miał opłaconego ubezpieczenia AC i nie był własnością W. B. oraz że firma (...) sp. z o.o. należąca do A. C. nie miała możliwości finansowych spłaty kredytu, jak również kredyt ten miał zostać przeznaczony do spłaty zadłużenia wobec innych podmiotów - działając w ten sposób na szkodę (...) SA w S., która była poręczycielem wskazanego kredytu, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., w związku z art. 65 § 1 k.k. Za czyn ten oraz pozostałe objęte wymienionym wyrokiem pozwany został skazany na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres lat pięciu oraz karę grzywny. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. został pozwany zobowiązany do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem przez: zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 42 353 zł.; zapłatę na rzecz Agencji (...) SA w S. kwoty 34 570 zł.

Pozwany ma 56 lat, pracuje w serwisie (...) Sp. z o.o. w Z., gdzie zarabia 2686 zł. brutto. Wynagrodzenie pozwanego obciążone jest zajęciem komorniczym z tytułu alimentów na żonę w kwocie 500 zł miesięcznie, spłaca także w ratach należność zasądzoną wobec powódki wyrokiem karnym oraz nałożoną tym wyrokiem karę grzywny.

W oparciu o te ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest bezzasadne albowiem powódka wykazała wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego tj. bezprawne, zawinione działanie pozwanego, szkodę oraz związek przyczynowy pomiędzy tym działaniem, a doznaną szkodą, przy tym wybór podstawy faktycznej i prawnej dochodzonego roszczenia należał do powódki i wbrew stanowisku pozwanego wystąpienie z dochodzonym roszczeniem nie było przedwczesne, gdyż nie musiała powódka kierować swojego roszczenia wobec pozwanego w oparciu o przepis art. 299 k.s.h. Miała także powódka prawo dochodzić od pozwanego zapłaty całego odszkodowania (art. 366 § 1 k.c.), art. 441 § 1 k.c. przewiduje bowiem solidarną odpowiedzialność dłużników za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym. Brak także podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia, którego termin rozpoczął bieg od dnia w którym powódka dowiedziała się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, tj. od daty prawomocności wyroku karnego (art. 442¹ § 2 k.c.) oraz do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty wobec charakteru odpowiedzialności pozwanego i jego propozycji ratalnej spłaty długu.

W apelacji od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pozwany zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 i 2 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że powód wykazał wszelkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego;

- art. 233 § 1 i 2 k.p.c. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że pozwany, ponosi w całości odpowiedzialność za zobowiązanie należne stronie powodowej;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, pomimo zachodzącej sprzeczności pomiędzy ustaleniami sądu karnego, a twierdzeniami pozwu i tym samym utożsamienie szkody wyrządzonej przestępstwem z wartością poręczenia powoda,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i wydaniu wyroku uwzględniającego powództwo nie w oparciu o wszystkie zebrane dowody, tylko o ich część, z naruszeniem zasad logicznego rozumowania oraz dorobku wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez pominięcie istotnych dowodów w sprawie, tj. dokumentów z akt sprawy karnej tut. Sądu VK 112/13/13,

- art. 320 k.p.c. - poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki uzasadniające rozłożenie świadczenia na raty,

- art. 102 k.p.c. - niezastosowanie na skutek pominięcia okoliczności pozwalających na odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami zastępstwa procesowego powoda.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 299 § 2 k.s.h. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zebrane w sprawie dowody wykazują, pozwany członek zarządu spółki winien odpowiadać na podstawie w/w przepisu, jako przepisu szczególnego, a nie na zasadach ogólnych, na skutek czego pozwany nie mógł podnieść przysługujących mu zarzutów, a samo powództwo było przedwczesne,

- art. 118 k.c. w zw. z art. 297 k.s.h., poprzez jego niezastosowanie w wyniku błędnego uznania, że roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu ma swoje źródło w czynie zabronionym, nie zaś w odpowiedzialności cywilnoprawnej, wobec czego w odniesieniu do powoda zastosowanie powinien znaleźć trzyletni termin przedawnienia.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i pozbawienie mocy nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2016 r. sygn. akt INc 165/16 oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji lub o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy stwierdzić, że wbrew tym zarzutom, Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwą ocenę kompletnego materiału dowodowego i oceny tej dokonał nie naruszając reguł zawartych w art. 233 § 1 k.p.c., a apelujący nie wskazał w czym upatruje wadliwości tej oceny, które z reguł oceny dowodów zostały naruszone i na czym to naruszenia miałyby polegać, ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, że Sąd ten „nie kierował się doświadczeniem życiowym, ani też nie wziął pod uwagę w sposób bezstronny całości materiału dowodowego”. Nie może być w tym kontekście uwzględniony zarzut pominięcia dowodów w postaci dokumentów z akt sprawy karnej toczącej się przeciwko pozostałym członkom zorganizowanej grupy przestępczej w której pozwany brał udział (akta Sądu Okręgowego w Katowicach o sygnaturze V K 112/13), jako że przeciwko pozwanemu zapadł już prawomocny wyrok karny skazujący i on jest podstawą oceny charakteru odpowiedzialności pozwanego w tej sprawie.

Z wymienionych przyczyn Sąd Apelacyjny, nie dopatrując się nieprawidłowości w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, przyjmuje je za własne i czyni podstawą oceny materialnoprawnej.

Wcześniej jednak pozostając przy zarzutach apelacji dotyczących prawa procesowego należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że brak było uzasadnionych podstaw do rozłożenia zasądzonego w wyroku świadczenia na raty (art. 320 k.p.c.), podobnie jak nie mógł znaleźć zastosowania w okolicznościach tej sprawy art. 102 k.p.c. w odniesieniu do kosztów procesu. W obu tych kwestiach za prawidłowością decyzji Sądu pierwszej instancji przemawia charakter sprawy, pozwany bowiem popełniając przestępstwo na szkodę powódki nie mógł liczyć na uznanie, że sprawa ma szczególny charakter i w związku z tym powinien być traktowany wyjątkowo tak w zakresie rozłożenia świadczenia na raty jak i ponoszenia kosztów procesu. W odniesieniu do rozłożenia na raty na aprobatę zasługuje także ten argument, że zaoferowana przez powoda wysokość miesięcznej raty czyniła by spełnienie świadczenia na rzecz powódki, biorąc pod uwagę okres potencjalnych spłat, w dużej mierze iluzorycznym.

Gdy chodzi o zarzuty naruszenia prawa materialnego, zgodzić się należy także z argumentacją Sądu Okręgowego we wszystkich podnoszonych w apelacji kwestiach. Co do zarzutu naruszenia art. 299 kodeksu spółek handlowych, nie ulega wątpliwości, że na skutek uprawnionego wyboru przez powódkę sposobu dochodzenia naprawienia wyrządzonej jej deliktem przez pozwanego szkody, przepis ten nie ma w tej sprawie zastosowania. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w, cytowanej przez Sąd pierwszej instancji uchwale z dnia 7 listopada 2008 r. (III CZP 72/08), nieprawidłowe jest założenie o konstrukcyjnej tożsamości lub podobieństwie roszczeń odszkodowawczych: ogólnego roszczenia deliktowego przewidzianego w art. 415 k.c. i szczególnego roszczenia odszkodowawczego ukształtowanego w art. 299 k.s.h. Chodzi tu o różne jurydycznie typy roszczeń odszkodowawczych, w dodatku o odmiennych funkcjach prawnych. Ustalenia faktyczne dotyczące występowania zasadniczych przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 299 k.s.h. nie mogą przesądzać jednocześnie o istnieniu podstaw ogólnej odpowiedzialności deliktowej członków zarządu. Delikt ogólny (art. 415 k.c.) i szczególny delikt członków zarządu spółki ("delikt nieprawidłowego zarządzania spółką") to jednak odmiennie konstrukcje prawne, wynikające z odmiennych stanów faktycznych. Nie budzi wątpliwości w okolicznościach tej sprawy, że pozwany popełnił czyn zabroniony, za który został skazany prawomocnym wyrokiem karnym. Znajduje tu zatem zastosowanie reguła z art. 11 k.p.c. zgodnie z którą ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Pozwany nie może więc bronić się zarzutem, że nie popełnił przestępstwa, za które wcześniej został skazany prawomocnym wyrokiem wydanym w postępowaniu karnym, ani też że przestępstwem tym nie wyrządził szkody. Związanie dotyczy, ustalonych w sentencji wyroku karnego znamion przestępstwa, a także okoliczności jego popełnienia.

W związku z tym, że powódka oparła swoje roszczenie na odpowiedzialności deliktowej pozwanego, nie może zostać uwzględniony, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zgodnie bowiem z art. 442¹ § 1 i 2 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, a jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa. Podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, że za moment, w którym powódka dowiedziała się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody należy uznać chwilę uprawomocnienia się wyroku karnego z dnia 11 kwietnia 2014 roku, to jest dzień 27 maja 2014 r., skoro zatem pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 18 lutego 2016 roku to trzyletni termin przedawnienia w dacie jego wniesienia nie minął, a poza tym w tej sprawie, zgodnie z art. 442¹ § 2 k.c., miałyby zastosowanie także dwudziestoletni termin przedawnienia.

Zgodzić się należy także z Sądem pierwszej instancji, że bezpodstawne były twierdzenia pozwanego, iż jest on odpowiedzialny za szkodę jedynie w części określonej w wyroku karnym. Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z dnia 11 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VK 3/14 uznał, iż opisanych czynów zabronionych pozwany dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi, ale nie stanowi to podstawy do przyjęcia, że pozwany zobowiązany jest do naprawienia szkody jedynie w części. Jak już podkreślono roszczenie powódki wynika z czynu niedozwolonego, co oznacza w świetle art. 441§ 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna, a ten kto szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza od winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody. A zatem odpowiedzialność pozwanego oraz osób, które wspólnie i

w porozumieniu z nim dokonały czynu niedozwolonego jest odpowiedzialnością solidarną. Solidarność dłużników polega na tym, że wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od każdego z dłużników z osobna (art. 366 § 1 k.c.), z czego powódka skorzystała w sposób uprawniony. Pozwany jest więc zobowiązany do naprawienia poniesionej przez powódkę szkody w całości, a gdy to uczyni będzie mieć roszczenia regresowe w stosunku do pozostałych dłużników.

Zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania wyrażoną w art. 361 k.c. odszkodowanie to powinno odpowiadać wysokości doznanej przez powódkę szkody i rekompensować uszczerbek w jej majątku. Wysokość szkody została przez powódkę prawidłowo wyliczona, na łączną kwotę 142 041, 76 zł., a mianowicie są to: kwota 103 709, 97 zł. stanowiąca różnicę pomiędzy szkodą poniesioną przez powódkę w kwocie 138 279, 97 zł. a kwotą zasądzoną wyrokiem karnym tj. 34 570 zł, kwota 32 346,89 zł. stanowiąca skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty zasądzonej wyrokiem sądu karnego od dnia 12 listopada 2008 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, która została pomniejszona o dokonane przez pozwanego wpłaty (10 wpłat po 50 zł) oraz o kwotę uzyskaną w postępowaniu upadłościowym w wysokości 1672, 85 zł., kwota 3600 zł stanowiąca koszty procesu zasądzone nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 listopada 2008 roku, które zostały pomniejszone o kwotę uzyskaną w postępowaniu upadłościowym w wysokości 1672, 85 zł.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, o kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygając w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zmienionego rozporządzeniem z dnia 12 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1668).

SSA Anna Bohdziewicz SSA Tomasz Ślęzak SSA Roman Sugier